

V pátek odpoledne 17. ledna letošního roku jsme s maminkou jely nakupovat do Hradce Králové věci na oslavu mých narozenin.

Vše jsme nakoupily a jely jsme spokojeně domů. Těšily jsme se, že si pustíme další díl seriálu Studna a prožijeme klidný večer. Mně hlavou létaly myšlenky o sobotní oslavě. Blížily jsme se k odbočce na Předměřice. Mamka vždy jede pomalu, protože odbočka není vidět, a už se nám stalo, že jsme ji přejely.

Najednou jsme uviděly zvláště blikající světla. Nevěděly jsme, co to je. Pak jsme uviděly pána s baterkou a několik metrů za ním v příkopu tři rozbitá auta. Maminka rozsvítila výstražná světla, zastavila na okraji silnice, mně řekla, že mám zůstat sedět, a běžela k havarovaným autům. Jeden z mužů už volal sanitku. To už se tvořily kolony ze všech stran.

Z auta v příkopu vystoupila slečna, která byla naštěstí v pořádku, měla jen šok. Mamka ji přivedla ke mně, přikryla ji dekou a já jsem si s ní měla povídat. Mamka šla zpátky, ale to už řidič z nejvíce rozbitého auta mizel v polích. Jiný pán se ho snažil dohnat, ale už byla tma a ten utíkající člověk mu zmizel z dohledu. Paní dalšího auta seděla na kapotě v protějším příkopě a říkala, že při odbočování přehlédla protijedoucí auto a vlítla mu přímo pod kola. Byla v šoku, potlučená, ale živá.

A to už přijížděla hasičská auta. Hasiči zabezpečili okolí nehody, uzavřeli silnice, prohlédli auta a něco nastříkali na silnici. A pak už jsem slyšela houkání sanitek. Zastavily a záchranáři vybíhali ke zraněným. Mamka jim řekla, kde je kdo. Jeden z nich přišel i pro slečnu do našeho auta a odvedl ji do sanitky. Další záchranář odváděl paní do druhé sanitky. Hasiči nasvítili světla na svých autech a zamířili je do pole. To už tu byla i policie. Všichni začali hledat pána z nejvíce rozbitého auta, protože mohl být vážně zraněný. Byla tma a zima.

Z auta, z bezpečí a v teple, jsem sledovala ten organizovaný firmol, sehranou práci celého týmu záchranářů, hasičů a policie. Ale i neznámého pána a mamky, kteří se bez váhání starali o zraněné, dokud nedorazily záchranné složky. Nejvíce mě potěšilo, když před naším odjezdem přišel za mamkou pan doktor a děkoval jí za skvělou práci a zabezpečení zraněných. Po sepsání výpovědi u policie jsme mohly jet domů. Pro nás pomoc skončila. Sanitky odjely, odvezly zraněnou paní, slečna čekala na odtahovou službu a odvoz domů. Hasiči pokračovali v uklízení vozovky a řízení dopravy. Policisté stále hledali třetího řidiče. Až druhý den jsem četla, že ho v pořádku našli.

Tato nehoda naštěstí skončila jen rozbitými plechy bez ztráty lidských životů. Poprvé jsem viděla takto vážnou nehodu zblízka. Sledovala jsem práci hasičů, záchranářů i policie. Každý z nich přesně věděl, co má dělat. Viděla jsem, že jejich práce není jednoduchá. Pracují ve dne, v noci, v létě, v zimě, za každého počasí. I přes to vše stále znovu a znovu vyjíždějí po zazvonění telefonu na pomoc dalším lidem. Za to vše jim děkuji.